

Samen kerken!

Geloven in deze tijd

Vorige week werd bij een training over de 7 eigenschappen van Covey (een goeroe over leiderschap) aan elke deelnemer de vraag gesteld wat zijn levensdoel is. Zoals te verwachten in deze tijd van individualisering waren de doelstellingen sterk gericht op de eigen ambities en minder op de medemens. Het woord God kwam er niet in voor.

In mijn lagere schooltijd hadden we de catechismus om deze vraag en andere te beantwoorden. Vraag 1 luidde: 'Waartoe zijn we op aarde?' En het antwoord, in rode letters, was: 'Wij zijn op aarde om God te dienen en daardoor hier en in het hiernamaals gelukkig te worden'. Katholieken die naar de lagere school gingen vóór de oorlog kunnen daar nog steeds een beetje verbolgen over zijn omdat zij toen leerden dat het was om daardoor "in het hiernamaals" gelukkig te worden, en niet "hier". Feit is dat in deze complexe tijd dit simplistisch antwoord niet meer voldoet. Want we leven in turbulente tijden. Vele gevestigde waarden, zekerheden, verworven inzichten en overtuigingen daveren op hun grondvesten. Ook het christelijke geloof zelf en de belevingsvormen ervan staan ter discussie. 'Heeft het christendom ook voor de hedendaagse westerse mens nog een boodschap?', vragen we ons af. Hoe kun je het geloof in deze tijd nog vorm geven?

Je ziet dat met name de traditionele kerken, gezien de afnemende kerkgang, nog steeds grote moeite hebben om hier antwoord op te vinden. Sommigen, een minderheid, beweren dat juist het losbandige van de laatste decennia (voor de katholieken onder ons na het 2de Vaticaans concilie in 1962-1965) hier debet aan is en dat we weer zouden moeten terugkeren naar de oude tradities. Een grotere groep ziet hierin niet de oplossing maar weet ook niet hoe het zou moeten. Feit is wel dat velen op zoek zijn naar iets. Iets wat volgens de 'ietsisten' een Mysterie is wat niet onder woorden kan worden gebracht.

Van God en kerk weten ze meestal niets en willen dat ook niet. Maar ze hebben het wél over een besef dat er 'iets is' dat hoger en dieper dan de waarneembare werkelijkheid moet zijn; over een bewustzijn deel uit te maken van een groter geheel; over een onzichtbare lijn tussen verleden, heden en toekomst, en tussen de mensen onderling, doden en levenden. Pas bij bepaalde kernmomenten: de geboorte van een kind, een huwelijk, een uitvaart of in persoonlijke crises waarin zij zich met zichzelf en de wereld geconfronteerd zien, is er sprake van een verlangen naar nadere duiding van dat 'iets' waarvan ze het bestaan vermoeden of beleven. Wat niet meteen wil zeggen dat een 'ietsist' door dit soort gebeurtenissen meteen een trouwe kerkganger zal worden.

Dus zowel voor de 'ietsist' als de tot voor kort geleden nog redelijk trouwe kerkganger die wegblijft, zullen de traditionele kerken op zoek moeten gaan om, naast de gebruikelijke vieringen, ander vormen te vinden om de mensen weer enthousiast te maken voor het christelijk geloof als bron van zingeving. Met de nodige creativiteit moet dit lukken, zoals recente experimenten aantonen. Bijvoorbeeld bij de Kerkennacht juni vorig jaar of afgelopen zaterdagavond bij CandleNight waar meer dan 300 jongeren een waxinelichtje hebben aangestoken in de Lambertusbasiliek in Hengelo alvorens zich in het nachtleven te storten. Of de kleine groepjes gelovigen die her en der ontstaan om samen over het geloof te praten en samen te bidden. Kleine lichtpuntjes die misschien een begin van een kentering inluiden?

Gustaaf Boerjan, Raad van Kerken

Komende activiteiten van de Raad van Kerken:

Solidariteitsmaaltijd. Vrijdagavond 16 maart om 18.30 -19.30 uur in de Stefanshof.

Website: www.raadvankerkenborne.nl